

Sự Hiện Diện

“Sứ vụ” của chúng ta có thể được tóm gọn trong nhóm từ “hiện diện cho Sự Hiện Diện”

Vì Thiên Chúa không phải là một quyền lực, vì Thiên Chúa là tình yêu, vì Thiên Chúa không sở hữu một thứ gì, vì Thiên Chúa chỉ có thể chạm đến chúng ta bằng con tim của Người, cũng như chúng ta chỉ có thể chạm đến Người bằng con tim của chúng ta, vậy làm sao Giáo Hội-Kitô có thể là một quyền lực được? Giáo Hội chỉ có thể là hành động rửa chân để đưa con người vào thế giới của Thần Khí.

Chỉ với sự hiện diện, chúng ta mới có thể khơi dậy sự sống, phá vỡ các bức tường ngăn cách, trở nên một Tin Mừng sống động. Và là Tin Mừng có sức thuyết phục nhất. Còn hơn thế nữa! Hành động duy nhất thật sự nhân bản, không thể nào thay thế, không một cỗ máy nào có thể làm thay cho chúng ta, chính là hành động này: một sự hiện diện trong tình yêu Thiên Chúa và để cho tình yêu ấy tỏ lộ, và khi tạo ra được một bầu khí tôn trọng, như Chúa Giêsu khi rửa chân cho các môn đệ, tình yêu ấy gọi lên nơi người đối diện cảm giác là họ có cái gì đó trong lòng mà họ chưa khám phá ra và bây giờ họ sẽ được khám phá, vì khi

bạn đến gần họ, qua gương mặt của bạn, họ đã thấy chiếu lên Gương Mặt đã được ghi khắc trong lòng họ.

Chính điều này là linh hồn của mọi sứ vụ tông đồ. Chúng ta không cần giảng đạo, chúng ta không cần nói đến Chúa; càng nói ít càng tốt. Chúng ta không cần phải lôi kéo người khác theo đạo mình để làm cho họ nghĩ như mình, vì chúng ta không cần phải nghĩ một cái gì đó, mà là phải sống một Ai đó. Vấn đề là làm sao chia sẻ được một Sự Hiện Diện không ồn ào, một Sự Hiện Diện ngay giữa thinh lặng và chỉ có thinh lặng mới thông truyền được.

Chúng ta mà chúng ta phải chia sẻ, chúng ta cuộc đời chúng ta, đó là: qua ánh sáng và tình yêu của Đức Kitô, chúng ta đem đến mạc khải về tình yêu cho tất cả những người ngày hôm nay, những người được trang bị bởi mọi thứ kỹ thuật hoàn hảo nhất. Vì vậy, chúng ta phải học cúi đầu lặng thinh trước các tâm hồn. Vấn đề không phải là ném xối xả vào mặt người ta những lý lẽ để thuyết phục người ta theo đạo mình, nhưng cúi đầu lặng thinh trong tâm tình yêu mến đến nỗi người ta hiểu rằng nơi họ còn có một giá trị cao đẹp dường bao. Người ta chỉ có thể tin Người, Đấng Thiên Chúa hằng sống, khi họ khám phá ra nguồn sự sống nơi chúng ta. Loan báo Tin Mừng là như thế đó, linh mục là như thế đó, nên thánh là như thế đó. Tôn giáo rất thường bị giản lược thành một loạt các nghi thức, các tư tưởng độc đoán hẹp hòi, vì người ta không hiểu tôn giáo chính là mở lòng ra với sự sống. Làm sao họ có thể cưỡng lại

Chúng ta không cần giảng đạo, ... không cần phải lôi kéo người khác ... Vấn đề là làm sao chia sẻ được một Sự Hiện Diện ngay giữa thinh lặng ...

tôn giáo khi tôn giáo là sự sống, một sự sống đang reo vui, một sự sống đang giang rộng tay chào đón mọi thọ tạo để đưa họ theo lời gọi của Đức Kitô?...

Lòng mình có tràn đầy Thiên Chúa thì những gì mình nói ra mới có hiệu quả. Không bao giờ chăm lo cho chính bản thân mình.

Nụ cười phải bắt đầu tỏa sáng trong bóng tối. Đó chính là sự kỳ diệu của lời nói: chúng ta có thể đưa người ta đến Chúa Kitô mà không cần nêu danh Người, mà không bao giờ phải nói về Người, mà không bao giờ phải cho hiểu ngầm đây là tôn giáo hay Giáo Hội, vì khi lời nói bắt đầu hướng về Người, chính Người sẽ làm cho mọi ngôn từ được tràn đầy ý nghĩa. Âm thanh trở nên làn điệu du dương của Bản Nhạc muôn thuở làm cho lời nói chiếu tỏa Tình Yêu.

Ơn gọi của chúng ta là gì? Trở nên bí tích chung của một Sự Hiện Diện là nguồn mạch tự do, một bí tích thầm lặng để kéo cả nhân loại đương thời về Sự Hiện Diện ấy, mà nếu chúng ta không sống thì việc nêu danh thật là vô ích, vì lúc đó, chúng ta chỉ có thể

phá hỏng, bóp méo, hạn chế và làm cho Sự Hiện Diện ấy nên đáng ghét. Chúng ta phải sống (bởi) sự tự do ấy, sống (bởi) Sự Hiện Diện ấy, một Sự Hiện Diện phổ quát và đang ngự trị trong lòng mỗi người chúng ta, trong sự sống của vũ trụ. Vì nếu chúng ta hướng về Thiên Chúa hằng sống, chúng ta sẽ ở trong lòng người khác. Đó là cách duy nhất để chúng ta chạm được người khác, để chúng ta chạm được cõi thâm sâu của người khác mà không cưỡng bức, đó cũng là đi đến cõi rể của chính mình, cũng cùng một cõi rể mà người khác cắm vào lòng Thiên Chúa. Chúng ta có thể kín đáo hành động mà không có ý lôi kéo ai. Chúng ta có thể cúi đầu thinh lặng mà hành động, với điều kiện là chúng ta lắng nghe lời gọi ấy, với điều kiện là lòng chúng ta được chạm và say mê Người Yêu, một Thiên Chúa hoàn toàn dẫn mình vào cuộc đời chúng ta, (...) một Thiên Chúa không thể biểu lộ mình trong thế giới tạo dựng này, nếu chúng ta không để cho Sự Hiện Diện của Người chiếu xuyên qua mình. ♡